

Omdannelse saa nogenlunde kan betale sig, thi ellers vil Landbrugere i for stor Udstrækning føle sig fristede til at sælge Hø, Halm og Roer til de i Øjeblikket gældende Priser. Det vil vel kunne siges, at det kan ikke alle Landbrugere gøre, men alene den Omstændighed, at et stort Antal kunde gøre det, vilde nedsætte Mælke- og Smørproduktionen i en Udstrækning; vi ikke kunde være tjente med. Endelig maa man heller ikke se bort fra den Opfordring, der ligger deri, at det er lettere og forbundet med mindre Risiko at sælge en Raavare end at omdanne den. Jeg nævner dette, ikke fordi jeg har i Sinds at foreslaa Prisen hævet, men fordi de, som maaske ikke har det fornødne Kendskab til den Side af Sagen, kunde falde paa den Tanke, at hvad man her byder, er noget særlig lukrativt. Man maa heller ikke overse, at Mælke- og Smørproduktionen egentligt er den eneste Streng, som Landbruget har tilbage paa sin Bue, de andre er ved Tidernes Ugunst og de trufne Foranstaltninger bristet. Man maa ogsaa tage med i Betragtning, at den Omstændighed, at man erkender, at det er en national Nødvendighed her at træffe en Ordning, indeholder en Opfordring til at opretholde denne Produktion.

Jeg har her alene opholdt mig ved Nødvendigheden af dette Lovforslag, jeg vil nu gøre nogle Bemærkninger om den Maade, hvorpaa Ministeren har søgt at forme Lovforslaget. Jeg maa erkende, at Regeringen har imødekommet det Krav, som fra mit Partis Side er rejst om, at Foranstaltninger af denne Beskaffenhed maatte blive truffet ved Rigsdagens Medvirkning. Men naar det i Lovens § 1 hedder, at „naar en Rationering af Fedtstoffer finder Sted, skal Producenterne af Smør aflevere den fornødne Mængde af denne Vare til Hjemmarkedets Forsyning“ o. s. v., forekommer det mig, at der her kun er paalagt Producenterne en Pligt i et vist Tilfælde, medens det er overladt til Regeringen at afgøre, om Rationering overhovedet skal finde Sted. Der staar i samme Paragraf, at det er Tanken at sikre ethvert Individ 250 g Smør ugentligt, og at der kan tildeles syge et mindre Tillæg, og jeg skal ikke gøre Indvending imod de 250 g, skønt det er lidt. De Undersøgelser, man i Udvalget af 4. April — er det vistnok — har foretaget med Hensyn til Befolkningens Forbrug af Fedtstoffer i forskellige Indtægtsklasser, viser et noget større Forbrug end det, der her er Tale om, men

da en Forhøjelse blot med et Fjerdingspund Smør pr. Individ ugentlig vil give en Forøgelse af Forbruget med 7,500 Dritler, og da man i Lovforslaget regner med, at der kun vil blive 5,000 Dritler ugentlig til Udførsel, maa man indrømme, at vi ikke har Raad til at tilmaale Nationen et større Kvantum, end her er sket. Men hvad man formentlig maatte kunne kræve, er, at det, der i Lovforslaget meget ubestemt er sagt om Flæsk og Fedt, maatte kunne siges lidt mere bestemt, saa at man, naar man her sætter Nationen paa Ration med Hensyn til Smør, samtidig kunde stille i Udsigt et Tillæg af andre Fedtstoffer, navnlig i Form af Flæsk og Fedt. Jeg gaar nemlig ud fra, at der maa være noget af disse Stoffer til Stede, og at man derfor burde kunne udtrykke, hvor meget der kan gives deraf, naar man finder det nødvendigt at standse ved dette Forbrug af Smør.

Der staar derefter i samme Paragraf: „Producenterne skal yderligere aflevere et Kvantum Smør, som fordeles til Forbrug i Bagerier, Restauranter og andre lignende Virksomheder“. Det er en ret selvfølgelig Sag, at det er Producenterne, der skal aflevere Smørret, man kan ikke hente det andre Steder. Men naar det, som Ministeren udtalte, var Tanken at rationere disse Virksomheder, burde det dog vistnok udtrykkes i Lovforslaget, thi jeg har ikke forstaaet det saaledes, at det er Meningen, at man skal have Smørkort i samme Forstand, som man nu har Brødkort, at man altsaa ikke skal kunne købe Smørrebød uden at levere Kort for et vist Kvantum Smør; det vilde maaske ogsaa blive i høj Grad besværligt og uhaandterligt. (Indenrigsministeren: Men dette er Meningen). Ja, naar dette er Meningen, hvad der ikke fremgaar af Lovforslaget, vil jeg sige, at det maaske kan lade sig gøre, men for øvrigt anser jeg det for nødvendigt, at der her sker en Rationering, thi hvis der skal kunne købes i ubegrænset Mængde paa Restaurationer og i Bagerier o. s. v., vil den almindelige Rationering ingen Betydning faa. Jeg forstaaer altsaa nu, at det er Meningen, at der skal afleveres Smørkort ogsaa for, hvad der nydes paa offentlige Steder. Jeg vil haabe, at det kan lykkes at praktisere det paa en saadan Maade, at det kangaar.

Det synes mig, at man i Loven burde beskæftige sig lidt mere med Byernes Mælkeforsyning, end det sker her i Lovforslaget. Jeg ved vel, at det er nævnt i Kornlovens § 7, og at det ogsaa er berørt i